

Revanianda-trilogin del 2

FRIHETENS SKUGGA

CHRISTOFFER PICHLER

Frihetens Skugga

Revanianda-trilogin del 2

Christoffer Pichler

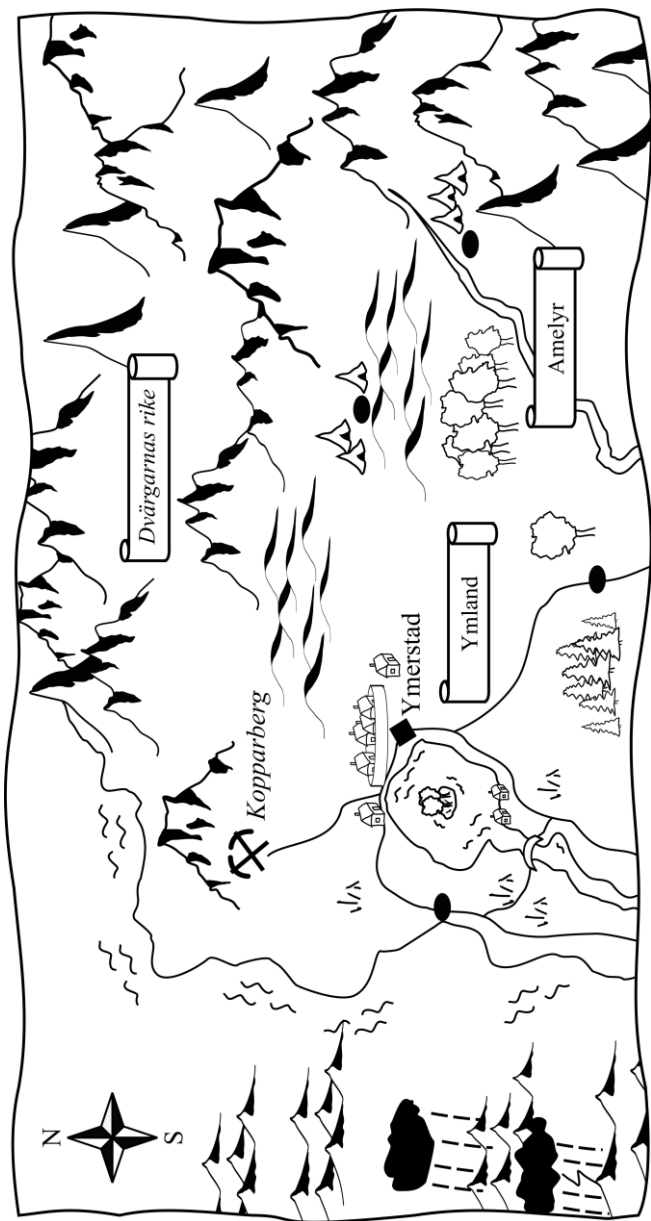

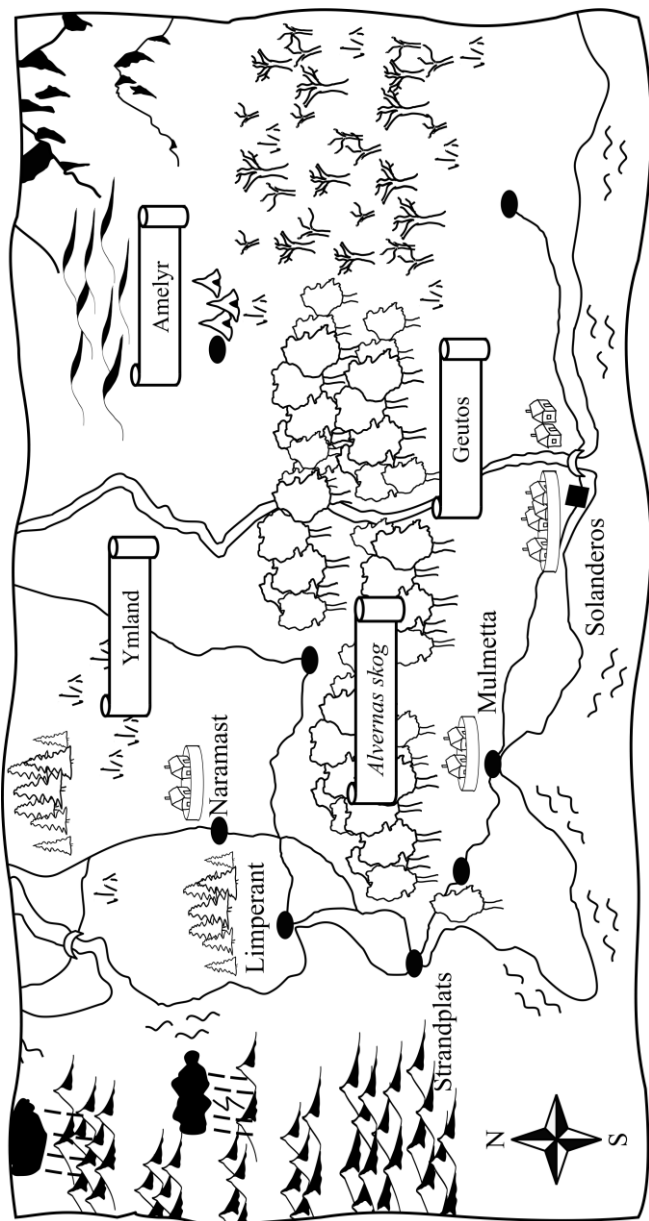
© Christoffer Pichler 2019
Imagine Games Förlag, Lund, Sverige
Omslagsillustration: Hoang Solan Lap
Omslagsdesign: Christoffer Pichler
Illustration inlaga: Joakim Jönsson
ISBN 978-91-984543-5-2

Författarens tack

Jag vill tacka dig som läser Frihetens Skugga för att du lägger din värdefulla tid på just den här historien. Jag hoppas att du uppskattar äventyret och intrigerna, och att det väcker många nya tankar. Kanske hittar du några nya mysterier eller sidospår mellan raderna?

Dessutom skulle jag vilja säga tack till mina korrekturläsare och alla andra som har hjälpt till att finputs texten och hjälpt mig hitta rätt ord för rätt sak. Speciellt tack till Joakim Jönsson, Lisa Pichler, Elna Nilsson och Adrian Selmani.

”Perspektiv är i högsta grad subjektiva”

Kapitel 1

Ett illvilligt mumlande hördes från åskådarna längst ner i salen efter att den nytillsatte Ärkemagikern av Röda Orden hade avslutat sitt anförande. I en halvcirkel runt den anklagade stod tre upphöjda färggranna troner, en röd, en blå och en grön. I var av en av dessa satt Ärkemagikern av respektive Orden iklädda ljusa kläder i respektive färg för att symbolisera deras upphöjda status. Enligt legenden hade den elliptiska salen, som kallades Färgsalen, huggits ut av dvärgar ur ett enda massivt gråsvart stenblock innehållande tre ådror av ett magiskt, färgskiftande mineral. Var och en av dessa mineralådror hade omformats till en magnifik tron som sedan hade anpassat sin färg efter magiområdet som var mest dominant i dess närhet. Denna kungliga gåva hade för evigt fört de bergslevande dvärgarna och människorna från Ymland nära och ett välfungerande samarbete hade vuxit fram.

Den röda ärkemagikern slog sig ner på sin rödskimrande tron och såg ner på den anklagade med ett ansiktsuttryck tömt på alla känslor. De mörka väggarna och det begränsade ljusinsläppet fick färgskimret att framstå som något levande. Tronerna var så nära kopplade till sina respektive mästare att glimrandet varierade i takt med deras tal. Med en hand tystade ärkemagikern muttrandet från åskådarna och istället vände de sin fulla uppmärksamhet mot Ärkemagikern av Gröna Orden som hade rest sig upp och stod på näst

översta trappsteget vid sin tron, klädd i sin praktfullt ljusgröna, ceremoniella ämbetskåpa.

”Tadall, vill du bestrida argumentationen från Ärkemagiker Bovrand av den Röda Orden?”

Rösten ekade med auktoritet och tryckte hårt mot Tadalls öron. Han kände orden borra sig genom skallen och slita i hans tankar. Han hade deltagit i flera rättegångar i Färgsalen tidigare, men aldrig hade han upplevt fysisk smärta av att ärkemagikerna talade. Kanske var det endast den anklagade som hörde resonansen i rummet?

Svetten pärlade sig i den unge magikers pannan och han skakade av ansträngning. Med sammanpressade ögon uppbådade han styrka och skakade på huvudet. Ärkemagikern nickade långsamt mot honom och gjorde en gest mot åskådarna.

”Målet ajourneras medan domarna överlägger. Rätten sammanträder igen vid midsol”, proklamerade Antoph, Ärkemagikern av Gröna Orden, och Tadall ryste. Färgsalen fylldes med liv när magiker av olika färger i mörka nyanser lämnade rummet medan de ivrigt diskuterade vad de hade bevittnat. På vägen ner från sin blåskimrande tron mötte Emilla, Ärkemagiker av Blåa Ordern, Tadalls blick. Under det korta utbytet lyckades hon både lyfta Tadalls humör samt få honom att må illa. Hennes ansiktsdrag var mjuka och inbjudande, exakt så som Tadall hade upplevt henne under hela sin tid vid Magiska Akademin. Hennes ögon däremot, de bar en besvikelse som påverkade Tadall hårdare än vad Bovrands hamrande ord hade åstadkommit. Han

betraktade sin egna mörkblå kåpa och kunde inte undvika att tänka de fruktansvärda orden. Hans läromästare tyckte att han var skyldig.

Medan salen tömdes på folk och Emillas ljusblå kåpa försvann i mängden, närmade sig två röda magiker Tadall och uttalade en fängslande trollformel som låste Tadalls armar på ett sätt som förhindrade honom från att själv frammana några magiska krafter. Ett svagt ljussken omgav honom och signalerade att han var en fånge hos magikerna, ifall han skulle få för sig att försöka fly. När de var klara, kastade den ena rödklädda magikern en hämndlysten blick mot Tadall innan även han lämnade salen.

Med trötta steg och en nedslagen blick hasade sig Tadall mot de väldiga stenportarna och ut i den solskensfyllda sensommardagen. Den milda vinden lekte med hans ljusbruna hår och drog i hans mörkblå magikerkåpa. Solstrålarna värmdes hans ansikte, men ändå frös han så att han skakade. Vid varje vindpust huttrande han till av kyla, samtidigt som han kände solen bränna honom. Han visste inte om han skulle kasta av sig sin kåpa, eller söka upp en vintermantel för att försöka behålla värmen. Med febrig blick uppsökte han ett ungt träd och sjönk ner längs det.

Medan Tadall satt i skuggan under trädets spröda lövverk tog han djupa andetag för att lugna ner sig. Kylan släppte sitt grepp om honom, men solens värme höll sig på behörigt avstånd. Det befann sig ovanligt många magiker på gården eftersom det var en rättgångsdag. De pratade med varandra och skrattade,

men det var även många som yttrade ilska ord och pekade anklagande på Tadall. Ända sedan budet om vad som hade hänt vid fredsförhandlingarna med revanierna, hade Tadall inte haft många vänner. Omedelbart hade han pekats ut som ansvarig och det krävdes ingen rättegång för hans kollegor att döma honom. Tadall hade insett sedan länge att rättegången endast var en formalitet och att både domslut och straff redan var fastställt.

Djupt insjunknen i sina mörka tankar, märkte inte Tadall att en person i bruna kläder och en mörkgrön mantel hade ställt sig ett par steg ifrån honom. Nykomlingen harklade sig och Tadall lyfte oroligt blicken mot honom.

”Får jag slå mig ner?” frågade han vänligt med ett leende. Förstummad av det artiga bemötandet, gestikulerade Tadall mot gräset i skuggan. Mannen slog sig ner och rätade till manteln för att inte smutsa ner den. Tadall studerade kläderna och blev bara mer förvirrad av sin besökare. Han var klädd i nya och rena kläder, men de indikerade samtidigt att han inte var särskilt förmögen. Han var definitivt inte någon som arbetade med kroppen, men inte heller köpman eller lägre adel. Någonstans i sitt bakhuvud funderade Tadall även på varför mannen befann sig i Magiska Akademin och hur han hade blivit insläppt. Det blev för många frågor som rörde sig i hans huvud, så istället bestämde han sig för att prata.

”God dag, min herre. Vad heter ni, som så vänligt vill dela sittplats med mig?” frågade Tadall med all

hövlighet han kunde uppåda. En varningsklocka ringde inom honom, men han kunde inte motstå att få samtala med en välvillig person igen.

”Visst är det en härlig dag? Att tro att sommaren snart är över och att vi går mot mörkare dagar är nästan omänskligt. I vilket fall, jag är Kricki Gruskulle”, svarade Kricki och bugade nätt mot Tadall.

”Trevligt att träffas, Kricki. Jag heter Tadall Skomakare och...” Orden fastnade i halsen på magikern och hans ansikte ryckte till av ett sting av smärta.

”Jag vet vem du är, Tadall”, förklarade Kricki med ett kvävt skratt. ”Det vet de flesta just nu. Du är berömd...”

Kricki gjorde en gest mot de andra på gården och log ett brett leende. Tadall kunde inte riktigt avgöra ifall Kricki hånade honom, men bestämde sig för att ge honom en chans.

”Ja... Kanske det”, svarade Tadall med ett ansträngt skratt vilket bara gjorde honom mer illa till mods. Krickis leende blev större och han skakade på huvudet.

”Oroa dig inte. Jag vet att din situation ser en aningen grå ut just nu, men förlora inte hoppet. Kom ihåg vem du är och vad du tror på. Låt inte andra forma dig till något sämre än vad du kan vara”, uppmanade Kricki samtidigt som han lutade sig fram mot Tadall. ”Jag tycker åtminstone inte att du har gjort något fel.”

Han talade med en röst som tröstade de upprörda känslorna som tumlade omkring inom magikern. Tadall nickade som svar och såg djupt in i de blågrå ögonen framför sig. Ögonen höll ett djup som han aldrig

tidigare hade skådat, eller kanske så var det bara känslokaoset som förvrängde hans sinnen. I vilket fall tänkte han grundligt igenom vad Kricki precis hade sagt.

Tadalls tankebanan avbröts av det ljusa ljudet från en kristallklocka. Domstolen kallade åter till samling.

De två männen reste sig upp och tittade mot de vackra ristningarna som dekorerade stenportarna som vaktade ingången till Färghuset. Hopplöshetens grå dimma fyllde än en gång Tadalls blick medan han såg hånleendena och hörde gliringarna från sina kamrater som alla var på väg tillbaka mot rättssalen.

”Tadall, det var trevligt att prata med dig och jag är säker på att vi syns igen någon gång. Det vissa anser vara ett straff och en grå vardag, anser andra vara en befriande möjlighet”, sade Kricki med ett menande leende innan han vände sig om och gick iväg mot biblioteksdörrarna på andra sidan gården.

”... Okej? Hej då?” ropade Tadall osäkert efter honom och fick enbart en vinkning från andra sidan gården som svar. På något sätt kände han sig ändå mer självsäker och begav sig med bestämda kliv iväg mot Färghuset och sitt annalkande öde.

Kapitel 2

Ett ensamt vaxljus lyste upp de dunkla träväggarna i rummet, och mörkret tryckte sig mot henne. Desperat försökte hon komma undan, men var injagad i ett hörn utan någon flyktväg. Ljuset skymdes plötsligt av en fasansfull siluett som hotfullt närmade sig henne. När varelsen var endast ett steg ifrån henne sträckte den sig mot henne. Ena handen utstrålade ett varmt och inbjudande violett sken, medan den andra höll en orange flamma som svedde tankar och förvred verkligheten, och den brinnande handen närmade sig hastigt.

Flickan gömde sitt ansikte i sina händer och sparkade med benen mot den illvilliga skuggan. Ett isande hänskratt fyllde rummet och fick nackhåren att resa sig.

”Du är min...”, väste människorösten ondskefullt medan handen närmade sig den sista biten. Värmen pulserade mot flickans händer. Hon ville skrika men luften var för het för att hon skulle kunna använda den och istället brände den i lungorna.

Ett gällt skri ljöd genom rummet och mellan sina hoptryckta fingrar såg flickan skuggan lösas upp och falla till marken. Det brännande orangefärgade ljuset dog bort och det rogivande violetta ljusskenet föll till golvet i form av en violett kristall. Hon hade sett kristallen förr, men ändå kliade nyfikenheten i hennes fingrar. Försiktigt sträckte hon ut handen mot den trollbindande stenen och lyfte långsamt upp den.

”Hiphara...”

Kristallen talade direkt till henne med en vänlig, mörk och uråldrig röst. Fast samtidigt var den även obehagligt ljus och befallande.

”Vad vill du att jag ska göra?” frågade Hiphara ivrigt och betraktade förvåntansfullt de oändliga reflektionerna av sitt höstlövsröda ansikte fångade i kristallens djup.

”Du ska ge mig stenen omedelbart, syster”, befalldes den ljusa delen av rösten. Förvånad över svaret lyfte Hiphara blicken. Ur resterna av den fallna skuggan hade en förvriden bild av hennes syster, Auda, tagit form. Långsamt och skräckslagen skakade Hiphara på huvudet och drog kristallen närmare sig.

”Som Drottning över Revanianda, Förstabefriare av Fria Revanier, Krigshjälte i slaget av Troesam och överhuvud i familjen Havssten, befäller jag dig att ge mig stenen!”

Audas röst dånade av ilska och auktoritet. Hipharas hand frös ofrivilligt i luften och hon kunde inte förmå sig att föra stenen närmare sig själv. Hon tappade all kontroll över armen när skrällen återvände med dubbel styrka.

Illvilja och hat strålade från Audas ögon och hennes tänder var blottade. Utan förvarning kastade hon sig mot den yngre systemen och som om Hiphara hade träffats av blixten ryckte hela hennes kropp till av smärta och hon vrålade ut i nattluften.

Dörren till rummet slängdes upp med ett brak och ljus flödade in från den välupplysta korridoren utanför. Hiphara slog upp ögonen i förvirrad panik och satte sig

upp i sängen. Hon slutade inte skrika förrän hon kände igen Nullodos bekymrade ansikte som betraktade henne. Han hade hastigt genomsökt rummet efter hot, men när han inte hittade något närmade han sig sängen. Ett par kliv ifrån sängkanten stannade revanimannen för att hålla ett behörigt avstånd till kungligheten.

”Ännu en mardröm, Prinsessan?” frågade Nullodo med mjuk röst. Hans ljusbruna hår glänste från fackelskenet i korridoren utanför och hans brungröna ögon var röda av trötthet. En ensam droppe av svett rann ner längs hans panna och Hiphara funderade på vem av dem som hade drabbats hårdast av hennes otaliga nattliga anfall. Nullodo iakttog henne frågandes och hon nickade som svar.

”Jag förstår. Hoppas ni får en fortsatt god natt”, önskade Nullodo och gav henne ett trött leende. Hans ögon vittnade fortfarande om oro för Prinsessans välbefinnande, men utan dröjsmål vände han sig om för att gå. Det högg till inom Hiphara vid tanken på att hon skulle lämnas ensam igen. Hon förstod att det var irrationellt, men det kändes ändå som resterna av hennes dröm låg på lur i rummets skuggor.

”Nullodo. Vill du inte veta vad det är jag drömmer om?” frågade Hiphara ängsligt och bet sig i läppen. Hon förstod att livvakten själv ville sova eftersom Revaniandas första Höstfest skulle hållas dagen därpå och det var egoistiskt av henne att hålla honom kvar. Bara en liten stund, intalade hon sig själv för att dämpa sitt samvetes röst.

Nullodo stannade och vände sig med en trött blick mot Hiphara.

”Det är inte min plats att lägga mig i era privata tankar och handlingar, men om Prinsessan insisterar så lyssnar jag gärna”, svarade Nullodo vänligt. Hiphara sken upp och satte sig tillrätta i sängen. Nullodo stängde dörren till rummet och lyfte fram en stol som han slog sig ner i.

Hiphara drog ett djupt andetag och började förklara.

”Drömmen handlade om när jag var tillfångatagen av Krigsmagiker Lilyan i våras”, började Hiphara, och Nullodo nickade förstående.

”Vi slogs mot flera magiker under Befrielsekriget och jag hade inte kunnat föreställa mig något värre än att bli tillfångatagen av dem”, påpekade Nullodo medlidsamt.

”Jo, än idag så hemsöker minnena mig, men det var inte det värsta med drömmen. I drömmen så besegrade Auda Krigsmagikern, precis som i verkligheten, bara det att den Auda som fanns kvar efter att Lilyan var borta var inte längre min kära och snälla syster. Det var en grym varelse... Det var som om Auda hade övertagit Lilyans onda mantel och att hon ville skada mig minst lika mycket som Lilyan.”

Hipharas röst dog bort och kände att ögonen tårades. Medlidandet i Nullodos ansikte var ersatt av en bekymrad uppsyn, liknande en orolig förälder när de hör sitt barn prata i feberyra.

”Prinsessan, du måste förstå att det som Drottning Auda gör är för allas vårt bästa. Under Befrielsekriget

skedde många hemskheter som fortfarande äcklar mig. Handlingar jag behövde utföra eftersom det var det enda sättet att hålla min familj och mitt folk säkra”, förklarade Nullodo med ansträngd röst. Minnena av kriget som hade avslutats mindre än tre månvarv tidigare tärde fortfarande på revanin och skulle fortsätta att göra det en längre tid. Hiphara gungade otåligt på huvudet medan revanikrigaren talade, eftersom hon hade hört den första meningen dagligen sedan människornas svek vid Befrielsekrigets fredsförhandlingar.

”Jag förstår, men jag känner knappt igen vårt samhälle längre. Vi har soldater som...”, replikerade Hiphara, men avbröts av Nullodo.

”Vi är fortfarande i krig med människorna, Prinsessan. Eftersom de slaktade vår fredsdelegation ute på Stormhavet så måste Drottning Auda vidta åtgärder för att stärka vår armé inför människornas nästa invasion. Vi har inte råd att vara splittrade”, utbrast Nullodo upprört. Hiphara lutade sig bakåt och hennes besvikelse var inte svår att undgå. Nullodo skruvade obekvämt på sig.

”Ursäkta, Prinsessan. Det var inte min mening att avbryta er. Jag ber så mycket om ursäkt. Det är bara att vad Drottning Auda har gjort för oss betyder så mycket för mig. Jag är tacksam för chansen att få tjäna familjen Havssten nu när ockupationen är bruten”, förklarade Nullodo ursäktandes, men Hiphara var inte längre på humör för att prata. Ingen i Havsslottet ville lyssna på vad hon sade. Alla älskade Auda över allt annat, och

ingen gav tillfredställande svar på något av Hipharas ifrågasättande.

”Du är förlåten, Nullodo, men det är sent och vi båda måste sova. God natt”, sade Hiphara avvisande. Nullodo nickade med sammanbiten min och lämnade Hiphara ensam med sina tankar.

Medan hon försökte somna igen fylldes hennes tankar med bilder av en mörk Lilyan-Auda hybrid med brinnande ögon. Men även den lugnande närvaron av den violetta kristallen fanns med på ett hörn. Var den verklig? Hade hon faktiskt någonsin sett den utanför en dröm? Och om den var verklig, var befann den sig nu?

Kapitel 3

”Har den anklagade något sista uttalande innan rätten presenterar sitt domslut?” frågade den praktfullt grönkäddade Antoph. Orden hamrade mot Tadalls trumhinnor, men de hade inte samma kraft som tidigare. Flera vittnen, bland annat Tadalls jämnåriga kollega Merrin som hade examinerats samtidigt som han själv, hade hörts och de hade alla pekat på Tadalls många brister inom magikeryrket. Han var för känslomässigt engagerad. Han agerade inte enbart i rikets intressen. Han var vänligt inställd och mild mot de som var lägre stående än han själv. Allt detta var olämpligt för en magiker och det riskerade att underminera makten de besatt, och därmed var hela samhället hotat. Detta styrkte också anklagelserna rättegången ämnade behandla.

Tadall lyfte sitt huvud och rakryggad tittade han värdigt mot den gröna Ärkemagikern.

”Ja, Ärkemagiker”, svarade Tadall och drog ett djupt andetag. Hela eftermiddagen hade han tänkt igenom vad som hade sagts ute på gården. Han var ingen ond människa och han skulle befria sig själv.

”Ärade magiker.” Tadall bugade mot var och en av Ärkemagikerna och gjorde en svepande gest över de fyllda åskådarbänkarna med magiker i olika ämbetskläder som speglade de färgskimrande tronerna på andra sidan salen.

”Efter att ha hört era argument och berättelser så har jag nått en ny självinsikt. Jag erkänner mig skyldig till

att ha brutit mot våra regler. Jag har varit en dålig magiker. Jag har brutit mot våra regler vid upprepade tillfällen och som ni mycket väl och många gånger har pekat ut kommer jag förmodligen att göra det igen ifall jag får chansen. Detta förstår jag att ni måste sätta stopp för.”

”Skyldig!”, ropade flera åskådare dämpat, men mycket av ilskan som hade kokat tidigare i salen hade lugnat sig när de hörde Tadall lugnt och ärligt acceptera sin skuld. Tadall väntade på att tystanden skulle lägga sig igen innan han fortsatte till den andra punkten av anklagelser som var riktade mot honom.

”Angående anklagelserna riktade mot mig för handlingar som min slav begick, förstår jag att straffet är döden. Vi förlorade tio stridsfartyg, hundratals män och kvinnor och framförallt så omkom både Ärkemagiker Lilyan och Kung Kamardon i den fasansfulla magiska attack, liknande Eviga Stormen, som vi *misstänker* att revanierna släppte lös. Jag vill erkänna mig delvis ansvarig för detta eftersom jag lärde upp en upprorisk slav och uppmuntrade hennes beteende som till slut ledde till denna tragedi. Men, även Ärkemagiker Lilyan har en stor del av skulden till detta. Hon...”

Han kunde inte fortsätta för att flera rödklädda magiker hade ställt sig upp och skrek en kombination av glåpord som ”mördare” och ”lögnare”. Både Ärkemagikern av Blåa Orden och Gröna Orden reste sig upp och stirrade strängt mot den röda gruppen nere bland åskådarbänkarna. Några satte sig hastigt ner igen,

men flera stycken stirrade trotsigt tillbaka innan även de återtog sina platser. Den blå Ärkemagikern kastade en ogillande blick mot den röda som hade betraktat hela uppståndelsen med bristande intresse. Ärkemagikern av Gröna Orden började tala.

”Jag ber om ursäkt för avbrottet, var vänlig och fortsätt. Till brotten landsförräderi, kungamord och attack mot Magiker Orderna erkänner du dig medskyldig?” summerade Antoph.

”Ja, Ärkemagiker. Som jag sade, jag planterade fröna som möjliggjorde detta, men jag orsakade inte händelsen. Anledningen till att jag har anklagelserna riktade mot mig är för att varje person som äger en slav är direkt skyldig för den slavens handlingar, men jag ägde inte slaven när denne begick sin attack mot vårt rike.”

Ärkemagikern av Röda Orden reste sig upp och avbröt Tadalls redogörelse.

”Menar du att du inte kan hållas ansvarig för att slaven flydde och sedan begick sitt dåd? Befängd. Du skulle inte låtit din slav fly.”

Ett instämmande mummel hördes från åskådarna, men Tadall vände lugnt blicken mot Ärkemagiker Bovrand i rött. Tadalls strikta magikerträning kom till god användning för att hjälpa honom bibehålla sin lugna mask. På insidan bultade hans hjärta med en sådan kraft att han kunde ha svurit på att de andra magikerna kunde se hans bröstorg rycka till vid varje slag.

”Jag instämmer att det är vad lagen säger, men...”, började Tadall säga.

”Det finns inga ’men’, det är vår lag. Kan vi sluta slösa tid nu?” avbröt Bovrand honom och tittade otåligt mot sina två kollegor. Ärkemagiker Emilla av Blå Orden skakade ogillande på huvudet över den röda Ärkemagikerns utbrott, och hon vände därefter än en gång sin uppmärksamhet mot Tadall och uppmuntrade honom till att fortsätta.

”Det jag försöker säga är att min slav var tagen ifrån mig på en Triveringsorder utfärdad och därefter utförd av Ärkemagiker Lilyan. Som ni alla känner till så står en Triveringsorder över lagen, inklusive våra egna, och därmed faller skulden på den som faktiskt ägde Auda vid tillfället när hon begick sin attack mot vårt rike. Jag vet inte vem denne är, men troligtvis är han eller hon redan död.”

Ett ljudligt mumlande hördes från magikerna. Inte alls samma mordiska och illvilliga sorlande som tidigare, utan det fanns flera positiva undertoner i blandningen. Mumlandet tilläts pågå en stund, eftersom alla tre Ärkemagikerna hade fört samman sina huvuden för att snabbt överlägga det senaste påståendet. Tadall drog en lättnads suck och kände självsäkerheten fylla honom. Än var han inte död.

Ärkemagikern av Gröna Orden återställde ordning och Tadall avslutade sitt uttalande.

”På grund av de brott jag har begått, och den roll jag har spelat i vår Konungs bortgång, så föreslår jag att ni tar mitt hus, min mark och allt jag äger förutom kläderna jag bär och några få silvermynt till mat. Eftersom jag är en uppenbar risk för magikernas

framtid, ber jag er att också frånta mig min titel och rättigheter som magiker och tillåta mig bli en gråsjäl så att jag åtminstone kan bidra till samhället som betalning för mina brott.”

Ärkemagikerna utbytte blickar och ett tyst samförstånd nåddes. Den blå Ärkemagikern reste sig sedan upp från sin skimrande tron och klev ner ett par trappsteg.

”Magiker Tadall Skomakare, som överhuvud i din Orden faller det på mig att framföra vårt domslut och verkställa vårt straff. Rätten finner dig skyldig till oavsiktligt medhjälpande i kungamord, förräderi och vårdslöst missbruk av magikertiteln. På grund av flera år av goda resultat och en lyckad Trivering så nöjer sig rätten att sänka ditt straff från döden till att beslagta alla dina tillgångar förutom det du bär på dig just nu.

Vidare till punkt ett. Rätten finner dig skyldig, enligt vittnen och erkännande, till upprepade regelbrott och en tydlig brist på självbehärskning vilket får dig att fatta känslomässiga beslut. Därmed har rätten beslutat att frånta dig din ställning som magiker. Du är med detta bannlyst från Magiker Orderna. Du är inte längre välkommen här i Magiska Akademin och du får under inga omständigheter utföra någon extraordinär magi. Du är en skam för magiker i hela Ymland och du förtjänar inte att bära vår ordens stolta blå färg.”

Samtidigt som Ärkemagikern avslutade sitt tal, började hon mäsas en besvärjelse. Hon sträckte ut sina armar i en vid rörelse och pekade mot Tadall. En ickemateriell ström av färgad luft och rök sköt ur

hennes händer och omslöt Tadall fullständigt. Kraften i strömmen tvingade ner honom på knä och han kände hur något slet och rev i hans kläder. Några ögonblick senare var det över och försiktigt reste Tadall sig upp. Hans magikerkåpa hade tappat all färg och var istället en mörk nyans av grå. En snabb inspektion av skjortan under kåpan fick honom att inse att alla hans kläder hade blivit gråa. Till och med kopparringen han bar på sin högra hand hade tappat sin lyster.

”Tadall. Dessa två kommer att eskortera dig ut ur våra salar och vi önskar att vi aldrig behöver se dig igen. Rättegången är avslutad”, proklamerade Ärkemagikern med sträng röst.

Tadall lyfte sitt huvud och för första gången såg han alla färgerna och magikerna i ett nytt ljus. Ärkemagiker Emilla av Blå Orden såg sorgsen ut där hon stod halvvägs mellan sin sittplats och Tadall. Den gröna Ärkemagiker Antoph såg trött ut och satt bekvämt tillbaka lutad, halvt dold av de gröna färgerna som lekfullt rörde sig upp och ner längs tronen. Den nytillsatta röda Ärkemagikern Bovrands ansikte var fyllt av skadeglädje och den röda omgivningen förstärkte upplevelsen av ilska och illvilja. Den känslökalla miljö som magikerna så eftersträvade var lika frånvarande som färgerna i Tadalls kåpa. Reglerna som band fast magikerna var där för att förhindra dåliga känslomässiga beslut, men istället kvävde de all medkänsla och godhet. Men nu var han fri. Han var fri att göra det som behövdes för att hjälpa människorna i Ymland.

De två rödklädda magikerna som hade vaktat honom under hela rättegången eskorterade Tadall genom sitt forna andra hem och ut genom huvudporten. Där löste de upp alla förtrollningar som hade placerats på honom och utan ett ord, vände de sig om och återvände till Magiska Akademin. Metallgrindarna stängdes med ett bestämt ”klonk”. Tadall var helt utesluten ur Magiker Orderna och sitt gamla liv.